

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupený Mgr. Martinou Šamlotovou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2024, č. j. OAM-57/ZA-ZA11-BA04-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 27. 9. 2024, č. j. 78 Az 1/2024 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce má tureckou státní příslušnost a kurdskou národnost. V roce 2022 přicestoval do České republiky a požádal tu o mezinárodní ochranu, kterou nezískal. Uvedl totiž, že spolu s manželkou opustil Turecko v obavě z pronásledování jednotlivcem – mužem, jehož žádost o ruku jeho manželka odmítla – a že chce v ČR zůstat, aby tu její nenarozené dítě mělo lepší budoucnost. Tyto skutečnosti ale nejsou dostatečným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (žalobce ani netvrdil, že jednání soukromé osoby bylo jakkoli podporováno nebo tolerováno státem). Žalobce neuspěl ani u Krajského soudu v Brně, kasační stížnost proti jeho rozsudku poté Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27. 11. 2023, č. j. 4 Azs 268/2023 - 24 odmítl pro nepřijatelnost.

[2] V lednu 2024 žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. K této opakované žádosti uvedl, že o mezinárodní ochranu nyní žádá také jeho nedávno narozená dcera a že by celá rodina ráda zůstala v ČR – mimo jiné proto, že udržet a najít si práci v Istanbulu je pro Kurda těžké. Žalobce sám netvrdil, že by byl politicky aktivní; zopakoval, že z Turecka uprchl před pronásledováním ze strany soukromé osoby. Ministerstvo vnitra do spisu doplnilo informace o politické a bezpečnostní situaci v Turecku. Žalobce se s obsahem spisu neseznámil (nepřevzal si výzvu zaslanou na adresu, kterou nahlásil jako místo svého pobytu). Žádost žalobce o mezinárodní ochranu označil

žalovaný za nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o jejím udělení proto podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Žalobce totiž uvedl stejné důvody pro její podání jako v první žádosti a nezměnila se ani situace v Turecku.

[3] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) následně žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Uvedl, že žalovaný si obecně tvrzení, že pro Kurda je těžké najít si a udržet práci v Istanbulu, správně vyhodnotil jako skutečnost, kterou žalobce mohl a měl uvést již v první žádosti. Žalobce výslovně uvedl, že důvod jeho druhé žádosti je stejný jako důvod té první a že jím je pronásledování ze strany soukromé osoby. Nebylo tedy namístě, aby žalovaný zjišťoval podrobnější informace o situaci Kurdů v Turecku; ostatně ani žalobce nenavrhoval dokazování v tomto směru nějak doplnit.

[4] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Se závěrem krajského soudu, podle kterého žalovaný nebyl povinen zajišťovat zprávy podle § 23c písm. c) zákona o azylu, za účelem zjištění, zda kurdská menšina je v Turecku na trhu práce diskriminována či nikoli, nesouhlasí. Z tohoto ustanovení neplyne, že by v případě opakované žádosti byl žalovaný povinen opatřit jako podklad pro vydání rozhodnutí pouze zprávu o bezpečnostní situaci v zemi původu. Jestliže stěžovatel namítl, že má v případě svého návratu do Turecka obavu z diskriminace na trhu práce z důvodu své kurdské příslušnosti, byl žalovaný povinen zjistit, zda je obava žalobce důvodná, a to zajištěním aktuální zprávy, bez které nelze o žádosti stěžovatele rozhodnout. Situace se v zemi původu může měnit, a jediná obecná zpráva zajištěná žalovaným se rovnosti práv a svobod kurdské menšiny nezabývá.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti. Navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s., alternativně, aby ji zamítl pro její nedůvodnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[6] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelovy zájmy (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, č. 4219/2021 Sb. NSS, body 11–12).

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, jaké důvody by měly svědčit pro její přijatelnost. Neoznačil právní otázku, kterou se Nejvyšší správní soud dosud nezabýval, eventuálně kterou Nejvyšší správní soud či krajské soudy řeší rozdílně nebo v níž je třeba změnit dosavadní judikaturu. O přijatelnosti kasační stížnosti nesvědčí ani závěry krajského soudu, byť s nimi stěžovatel nesouhlasí. Krajský soud se totiž nedopustil

pokračování

hrubého pochybení při výkladu práva ani se bezdůvodně neodchýlil od ustálené judikatury.

[9] Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu lze věcně posoudit, jen uvedl-li žadatel (nebo se jinak objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele předmětem zkoumání dříve a které svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že pro přípustnost opakované žádosti je třeba, aby v konkrétním případě existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musejí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby cizinci nepodávali opakované žádosti účelově. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, kterou je třeba vykládat úzce tak, aby byla respektována zásada právní jistoty, jejímž výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2024, č. j. 1 Azs 123/2024 - 41, bod 6 a judikatura tam citovaná). Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že ačkoli postavení Kurdů v Turecku není optimální, neznamená to, že samotnou příslušností k této menšině by byla naplněna intenzita pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona (usnesení ze dne 20. 6. 2024, č. j. 1 Azs 53/2024 - 31, bod 7 a judikatura tam citovaná).

[10] Krajský soud nerozhodl způsobem, který by svědčil o hrubém pochybení při výkladu nebo uplatnění právě shrnutých východisek. Stěžovatel ke své opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že z Turecka uprchl kvůli pronásledování ze strany jednotlivce. Totéž však uvedl již poprvé. Žalovaný přitom nezjistil, že by se (relevantně) změnila situace v zemi původu stěžovatele. Jako podklad pro své rozhodnutí přitom použil relevantní informace o zemi původu stěžovatele, přičemž ten změnu tamější situace netvrdil. Nebylo proto nutné, aby žalovaný podrobněji srovnával dřívější a aktuální situaci v Turecku.

[11] V této věci tak nevystala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Krajský soud ani hrubě nepochybil při výkladu práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost.

[12] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Na straně žalovaného nebyly zjištěny žádné skutečnosti, jež by mohly vést k mimořádné aplikaci § 60 odst. 1 s. ř. s. ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28.

[13] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O samotné kasační stížnosti totiž rozhodl bez zbytečného

prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů a návrh na odkladný účinek skončením řízení o kasační stížnosti pozbyl smyslu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. prosince 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu